

Vechten voor geluk

ELS VAN WAGENINGEN

Vechten voor geluk

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

De familie Petersen-Verbeke

Bob Petersen, eerder getrouwd geweest met Lies de Groot. Uit dit huwelijk zijn twee dochters geboren: Anne en Lotte. Bob is nu opnieuw getrouwd, met Else-Marie Verbeke.

Anne is getrouwd met Rutger Kamphuis. Anne is de moeder van Else-Marie, later krijgt ze samen met Rutger nog een dochter: Fleur.

Lotte is getrouwd met Olivier Olde Monnikhof, samen hebben zij drie kinderen. De oudsten zijn een tweeling, Martijn en Jonathan, en er is dochtertje Liese-Lotte.

Bob en Else-Marie wonen in Arnhem, vlak bij Anne en Rutger. Lotte en Olivier wonen met hun kinderen in Amsterdam.

1

Het was een heerlijke voorjaarsdag. Een van de eerste dit jaar. Zo'n dag die wijlen Martin Brill Rokjesdag zou noemen. Dit naar aanleiding van het feit dat de Nederlandse vrouwen massaal hun lange broek of pantalon inwisselen voor een rok of zomerjurk. Nu ben ik niet bepaald een modetype te noemen, door de jaren heen heb ik min of meer een eigen stijl ontwikkeld, maar ik kon mij heel goed voorstellen dat iedere vrouw nu iets van voorjaarskriebels kreeg. Ik hield mijn lange broek nog aan, maar wel met blote voeten. Aan panty's heb ik een enorme hekel. Natuurlijk, het staat elegant onder een rok of een jurk, maar als ik een lange broek aantrek, zijn het ook de pantykousjes die uit de kast komen. Een zonnestoel naar buiten, de boel de boel laten, er is toch altijd wel wat in het huishouden te doen maar het werk ligt er morgen ook nog wel, dus hup, naar buiten.

Saartje, onze golden retriever, was het helemaal met mijn gedachtegang eens. Ze sjokte achter mij aan toen ik in de schuur op zoek ging naar een tuinstoel. 'Zo, die zien er ook niet meer zo fris uit,' mompelde ik terwijl ik er eentje naar buiten sleepte en in het zon-

netje nader inspecteerde. ‘Voordat we daarin kunnen zitten, moet er toch eerst wat schoon-gemaakt worden. Die nemen we eerst maar eens onder handen, daarna een lekker glas fris en zonnen maar.’

Vol goede moed dook ik de bijkeuken in om de schoonmaakspullen tevoorschijn te halen. Driftig ging ik met een emmer sop, een borstel en een sopdoek in de weer. Na een poosje bekeek ik tevreden het eindresultaat. ‘Saartje, het is voor elkaar, nu snel de spullen opruimen en dan begint het grote genieten. Je weet maar nooit hoelang dit lekkere weer duurt.’

Binnen smeerde ik nog snel wat zonne-brandcrème op mijn gezicht en armen en ik dook daarna heerlijk languit in de tuinstoel. Met mijn zonnebril op en Saartje aan mijn voeten koesterde ik mijzelf in de lentezon. ‘Heerlijk,’ mompelde ik. ‘Bob is druk aan het werk, Else-Marie zit op school en het duurt nog wel even voordat ze komt aanwippen voor een kopje thee. Nu even een moment voor mijzelf.’

Else-Marie is mijn kleindochter en mijn naamgenootje. Nu ja, dat ‘mijn’ moet u vooral niet al te letterlijk nemen. Else-Marie is de dochter van Anne en ik ben met haar vader

getrouwd, Bob Petersen. Ik ben zijn tweede echtgenote. Zijn eerste vrouw, Lies, is de moeder van zijn twee dochters, waarvan Anne de oudste is. De jongste heet Lotte en zij is getrouwd met Olivier Olde Monnikhof. Ze wonen samen met hun drie kinderen in Amsterdam, daar werken ze ook: ze hebben samen een bloeiende advocatenpraktijk. Bob Petersen is van origine acteur en heeft heel wat rollen in tv-series, films en toneelstukken op zijn naam staan. Een aantal jaren geleden heeft hij zijn plaats vóór de camera ingeruild voor een plaats achter de camera. Hij is een van de meest succesvolle Nederlandse filmregisseurs ooit en ik ben vreselijk trots op hem. Hij maakt met zo veel liefde en vakmanschap zijn films, en dat verwacht hij ook van de cast en de crew, zodat iedere film bijna wel een succes moet worden. Volgens mij spetteren zijn bevlogenheid en bewogenheid zozeer van het witte doek af, dat de kijker daardoor wel getroffen moet worden. Ik heb Bob jaren geleden leren kennen toen hij voor de opnames van zijn regiedebuut naar Utrecht kwam. Hij had in die tijd een verhouding met mijn vriendin en praktijkgenote Annette de Vries. Dat was en is nog steeds een donkere peri-

ode in mijn leven. In die tijd leerde ik zijn dochters Anne en Lotte kennen en we konden het vanaf het begin goed met elkaar vinden. Anne en Lotte hadden nogal wat moeite met Annette, voor wie Bob hun moeder Lies had verlaten. Annette was behoorlijk jaloers op onze goede band en dat stelde de vriendschap tussen haar en mij behoorlijk op de proef. Het ergste was dat ik in die tijd een moord pleegde. Een vroeger schoolgenootje, Marion van der Laan, belandde op mijn behandeltafel en in een opwelling heb ik haar vermoord. Het was geen moord uit kille berekening, het was meer in een soort van opwelling. Wellicht ook een vorm van machteloosheid. Marion van der Laan was een kwelduivel uit mijn schooljeugd en toen ik haar daarmee confronteerde, reageerde ze eigenlijk heel laconiek, bijna achteloos. Het was al zolang geleden gebeurd, wie maakte zich daar nu nog zorgen over; je deed immers allemaal wel iets wat als een jeugdsonde kon worden bestempeld? Dat wilde er bij mij niet in en toen sloegen bij mij de stoppen door. Nadat ik haar lichaam had doen verdwijnen probeerde ik uit alle macht het drama te vergeten en stortte mij op mijn werk. Daar kwam nog bij dat ik tot over mijn oren verliefd

werd op onze wijkagent Mark van der Klooster, die bij het onderzoek was betrokken. Wat was ik in de zevende hemel toen mijn liefde werd beantwoord. Maar ik belandde al snel in een ware hel toen mijn geweten begon te spreken. Het schuldgevoel over wat ik had gedaan werd steeds groter en de last die ik op mijn schou- ders droeg steeds zwaarder. Op het huwelijks- aanzoek van Mark zei ik in eerste instantie ‘ja’, maar diezelfde nacht werd mij duidelijk dat er op dit huwelijk geen zegen zou rusten. Ik besloot Mark de waarheid te vertellen, hoe moeilijk het ook was, en mijzelf aan te geven bij de politie.

Mark kon mij mijn misdaad niet vergeven en verdween uit mijn leven. Niet helemaal overigens, want in de gevangenis ontdekte ik dat ik zwanger was. Op allerlei manieren heb ik geprobeerd Mark te bereiken om te vertel- len dat hij vader zou worden, maar tevergeefs. Hij wilde niets meer met mij te maken hebben. Ons dochtertje, Barbara, is ten slotte na een zwangerschap van drieëntwintig weken leven- loos ter wereld gekomen. Mark is later achter haar bestaan gekomen, maar contact heb ik eigenlijk nooit meer met hem gehad. Ook nu nog niet, al jaren niet meer.

Bob en ik werden verliefd op elkaar in de laatste maanden dat ik in de gevangenis heb doorgebracht. Ja, penitentiare inrichting, zoals ze dat zo mooi noemen, maar het is en blijft een gevangenis. We hebben onze liefde niet cadeau gekregen. Vooral Lotte had ernstige bezwaren en dat heeft geleid tot een breuk tussen vader en dochter. Niet alleen Bob werd voor de keus gesteld, ook Anne moest kiezen omdat haar moeder Lies dit gegeven niet kon verdragen. Anne koos voor Bob en mij en dat heeft tot een jarenlange verwijdering tussen moeder en dochter geleid. Het is allemaal wel in orde gekomen, tussen Lotte en mij en ook tussen Anne en Lies, maar de vriendschap tussen Lotte en mij zoals die in het begin was, is nooit meer teruggekomen. Er was schijnbaar toch te veel gebeurd om het verleden te laten rusten.

Lotte is getrouwd met advocaat Olivier en zij is moeder van drie kinderen: tweeling Martijn en Jonathan en de jongste telg Liese-Lotte. Anne werd ook moeder, maar de vader is ons niet bekend. Zij noemde haar dochttertje naar mij en ik werd oppasoma. Nu is Else-Marie al een hele dame van zes jaar. Anne heeft ten slotte ook het geluk gevonden, al

heb ik haar daar wel een handje bij moeten helpen. Nu wonen Anne en Rutger samen, een paar huizen bij Bob en mij vandaan. Rutger is modeontwerper, hij ontwerpt kinderkleding en verkoopt deze in zijn eigen winkel.

Ook daar ben ik een klein beetje bij betrokken. Toen ik hem deelgenoot maakte van Barbara en vertelde dat er voor zulke kleine kindjes geen kleertjes waren om aan te trekken, zijn we samen om de tafel gaan zitten. Ik heb een paar ontwerpen gemaakt voor levenloos geboren kindjes die Rutger op de markt heeft gebracht onder de naam *Little Angel*. Het was een soort eerbetoon aan mijn eigen kleine meisje, die net een engeltje leek toen ze na een eindeloos durende bevalling in mijn armen werd gelegd.

Ik heb mijn straf uitgezeten, maar er gaat bijna geen dag voorbij of ik word er weer aan herinnerd. Daar zal ik mee moeten leven en zo goed en kwaad als het gaat probeer ik dat ook. De zwaarste periode had ik na een aantal jaren met Bob getrouwd te zijn, toen de Nederlandse pers, nu ja, als je de roddelpers zo mag noemen, achter mijn bestaan kwam. Een ware mediahete volgde. Oude wonden, ook voor de familie van Marion van der Laan, werden weer